

Roma Griauzdiene

Atvažiuoju su šeima. Pirmas susitikimas nepaliko didelio įspūdžio, kai atvažiuoju Rimvydo aplankyti su jo draugu, prie bažnyčios ieškom Rimvydo, bažnyčia didelė, niūri, paaiškino, kur rasti Rimvydą. Viskas atrodė labai neigiamai, apsiniaukusi lietinga diena.

Bendravom mažai, įspūdis ir iš pasakojimų labai gražus. Tokiam amžiuj labai kompleksuodavau, jausdavausi prieš jį susikausčiusi, menka, bijodavau burną pravert. Pamatau Talačką, nemoku nei normaliai pereiti, nei žodžio išsakyti. Kai kalba, niekada nežiūri į akis, žemėn. Sakydavo, kad jaunos, gražios moterys jį trikdo, kaip kunigas – labai santūrus. Kai žiūri žemyn, tada labai nepatogu. Dabar būtų labai įdomu pašnekėti, paklaustyti, paklausti. Bijodavau susitikti, gal paklausti, pasakyti, o aš nežinosiu ką tokiam žmogui pasakyti, nepataikysiu. Iš didelės pagarbos, iš žinojimo, kad intelektualas, nekasdieniška asmenybė, neeilinė. Matai, su kuo šneki, supranti, koks jo dydis, koks išsilavinimas. Autoritetas didžiulis. Dabar atrodo kvailai. Ką reiškia kartu stovėti, būti.

Gabrielė buvo maža. Blynų primėtyta prakąstų. Pas mus į namus ateidavo retai, kai būdavo Rimvydas. Ilgiau pabuvo per pietus po Paulinos krikštynų, mielai sutiko, nors retai kur eidavo, ilgai pabuvo. Išėjo beveik apgailestaudamas. Jo namuose buvau gal tik kartą su Rimvydu, sveikinome per vardines.

Turiu Monsinjoro nuotrauką, man liko didelis moralinis autoritetas, vienas iš tokių gyvenimo šviesulių.

Aišku, buvo visko, ir darbinių keblumų, ypač kai keitėsi pinigai, jis jau nebesigaudė, viskas atrodė dideli pinigai ir bažnyčios tarnams nebuvo lengva. Bet tai ne esmė.

Man atrodė, kai jau pasitraukė iš tarnystės, man buvo baisu, kad toks kunigas išėjo. Man visada atrodė, kad būtent tokie turi būti tikri kunigai. Galvodavau, ar dar sutiksiu kada tokį kunigą. Jautiesi pakylėtas, nes jis pats kitoks negu visi. Gera, kad tokį žmogų pažinojau.

Negalėdavau prie jo jaustis rami ir atsipalaidavusi.

Eidavau kiekvieną sekmadienį į Mišias. Trumpi, akimirkos susitikimai, pasisveikini, kažką pasako, kokią pastabą apie orą, gražų rudenį.

Aš ne anykštietė, bet žinojau, kad jis gerbiamas, vertinamas. Kai žmogų labai gerbi, kitokių kalbų neklausai. Buvo žmogus, apie kurį nesinori ko blogo girdėti, nesinori kad teptų. Viskas, kas neigiamesnė, atrodė silpnumo ar senatvės apraiškos. Aš net neturėjau teisės jį aptarinėti.

Supranti, su kuo turi reikalą. Pirmas susitikimas padarė milžinišką įspūdį.

Kaip ir visi žmonės turėjo minusų.

Su dukrom aplankom kapuose, uždegam žvakelę per Vėlines. Labai dažnai prisimenu.

Roma Griauzdiene